

Siengangerne.

En

Brude-Tale

for

Hr. Hans Erichsen

og

Frømr. Catrina Brun

den 1ste December 1798

ved

Brudens Fader

J. N. Brun.

Bergen, 1798. Trykt hos N. Dahls Efterlevneste.

Og de troede, at de saae en Aand. Dette Over-
 troens Fragment lase vi Luc. 24; og hvo veed ikke, at
 det var den Gyve-Tanke, hoormed Frygten overraske-
 de Jesu soage Venner, da han, opstanden fra de Døe-
 de, stod med eet midt i deres Forsamling, og sagde:
 Fred være med Eder? Men ogsaa med Eder Fred,
 høystærede Venner! og Fred over dette Liere
 Par! Ingen frygte, at jeg skulde være fremstegen i
 Dag, for at soærme i Aandernes ubekiendte Regioner,
 eller for at opstille i lange Rader alle Overtroens kiam-
 pestore Banskabninger; eller for at bramme af en Sen-
 er over dem, ligesaa forsængelig, som selv den heele
 Hær. Nej! Overtroe er ikke meere herskende Syg-
 dom, og den var aldrig for gode Sæder saa drøbende,
 som Wantroe; Kun ønsker jeg anmærket, at blandt al-
 le, baade søde og bittere Drømmerier, blandt alle den
 soærmende Indbildnings Misfostere, var ingen meere
 undskoldelig, end den saa bekiendte Folke-Meening
 om Gengangere. Jeg turde næsten kalde den endog
 saa naturlig: Have vi nemlig tabt en dyrebare Ven, hans
 Liere Billede forfølger vor Aand, som Skyggen Læge-
 met: Vi synes at see ham levende, at høre ham talen-
 de, at føle ham indsluttet i vore Arme. Der ligger en
 Lyst, der er en Trang i den menneskelige Natur, til at
 fornøje, og, om müeligt, forevige Erindeingen af dem,
 som vi engang have elsket og agtet. Vi strække os hen
 over det soælgende Dyb til dem, vore Ønsker drage dem
 hen over til os, Længsel stiger saa høyt, Phantaste lee-
 ger saa længe, indtil vi synes at see; men det er saa-
 danne Indbildnings-Kraftens Syner, troeverdige
 Folk

Folk have udgivet for virkelige Aabenbarelfser, af faadanne Aabenbarelfser dannede sig omfider Folke-Meening; Men denne Meening var Israels; Men Jesu Lærlinge vare af dette Folk. Jeg ffulde ffienket dem deres Vildfarelfse, om de og havde troet at fee Jesu Mand, eller et Gienfærd af ham, eller hans Gien ganger, hvor intet var at fee. O! det fiore Billedet for dem, om det og havde ffuffet! O! det fortryllende Syn, om det og kun havde været en Skygge! O! den fede Drøm, om det og kun havde været en Drøm! O! en Drøm, hvoraf de maatte enffet, aldrig at vaagne. Hvor meget meere tilgivelig, naar nu den forffæfede de, begravnede og iagten opffandne Forlofer ffaaer virkelig midt iblandt dem, at de da mistroe deres Sandfer, eller at de da troe, at de kun faae en Mand. Vi viide, hvorledes de viffes til Rette paa den Maade, de ikke turde haabe, hvorledes de overbeviffes om Virkeligheden af hvad de endnu ikke turde troe, og det være fagt vor Religions Bog til Gode: at alle Jesu og Apoffelnes og Evangeliffernes hellige Skriffter og Taler ffal ikke have nævnt et eenefte Ord, fom begunffiger denne eller deffige Phantaffiens tomme Glogferier. Men du da, o! ffionne velgjørende Natur! indpræntede du nogen Attraae, fom du aldrig fyldeffgjorde? Eller veed du aldrig med nogen Virkelighed at fyldeffgjøre denne Higen i vor Siel efter afdøde eller fraværende Bennere? ffulde vi altid kun lade os nøye med Kunffens fefgjorte Fæffigdom? Med vore Uener? vore Billedffiffter? vore Mousfoleer? Men, o! Natur! din Rigdom er ffor og mangffoldig; Du viifer os ffundom virkelige levende, talende, herlige Gien gangere. Det er, Høfffæredede! vore Benners Affkom, deres Born. Diffes ffulle gaae igien efter os; naar vore trætte Fødder hvile i Grave-

ne. Disse, tidlig Mindrebilleder af os selv, skulle stundom blive større end vi, overleve os, bære siden endog vore Ansigtets Træk, og ligesom fortsætte vor Tilværelse paa Jorden, vor Virksomhed og Kærlighed i Selvfæber. Vor jævnåarige Genricts Ven overlever os, savner os, begræder os; men han finder dem, strax fornæres vores hære Billede i hans Siel, strax lyser han dem i Guld og Kion, de ere fødte Arvinger til det gamle Venstskab. Og især, var det Kærligheds Venstskab han havde elsket hos Fader eller Moder, og han finder den igien hos Son eller Datter, da er hans Glæde fuldkommen.

"Disse Siengangere, siger han, vare mig velkomne, som de gode Guds Engle af Himmelen. Venstskabet er ikke ude, fordi min Ven er død, ikke afbrudt, fordi han er fra vorende, han lever i Børnene, og mit Venstskab lever op i dem. Jeg seer Guder opstige af Jorden, sagde Avinden af Eudor, da hun saae ingen Ting: Men jeg seer i min Vens fremtrædende Børneskol nye Vasener, forstionede Fortættelser af min Elskelige: En har hans Ansigt, en anden hans Stemme, denne hans Bynning, og denne hans Gang, og alle hans gode Hjerter. Omringet af disse Siengangere, faaer jeg lyst til at synge: Jeg gaar blandt Engle hvor jeg gaar." Det er et saadant Optrin jeg i denne Vennekreds har foresat mig at udmale, og udtværende Handling, haaber jeg, skal gjøre det bestueligt: Men Text valgte jeg af Johannes 2det Brevs 4 v., der skriver han til en Veninde: Jeg er bleven meget glad, at jeg haver fundet af dine Børn, dem, som omgaaes i Sandhed, ligesom vi have annammet eet Bud af Faderen.

I Anledning heraf forsøger jeg at beskrive
 Gammelt Vennskab, fornyet i yngre
 Gien gangere.

1) Maae vi lære at kiende de gamle Venner. Det var her den os alle bekiendte Apostel Johannes og en Matrone, uden Tvivl Enke, Apostelen længe velskiendte, og længe velsfortient af Guds Kirke. Til denne skriver han, og saa begynder Brevet: Den Ældste til den udvalgte Fru. Udfuldt, at Johannes, uden at nævne sig, strax er kiendt af dette Udtryk: Den Ældste; Og altså var han ikke allene som Christen blandt Christne, ikke allene som Apostel blandt de Tolv, men ogsaa nu som een af de Tre, da Peter og Jacob allerede havde fuldendt Lebet. Hvo længe lever, oplever mange Forandringer, seer Slægter fødes og Slægter døe, Vennskaber stiftede og Vennskaber brudte, Ungdoms Stalbrodre adspredde eller borttrykede, indtil han selv staaer tilbage ene og fremmed midt imellem nye Skabninger. Oldingen skaber sig ikke lættelig nye Venner. Han kan ikke, han tør ikke heller. Selv har han ikke meere dette Indbydende, dette Tiltrækkende, dette Underholdende, som den unge Mand, og om han havde, saa var han ved sergelig Erfarenhed bleven mistænkelig mod nye Vagter. Hans afkleelede Barm fanger heller ikke saa let Vennskabs Gnist, og alt hvad som leger og smiler og indtager rundt omkring ham, virker kun seendragtelig paa hans fløvede Gøelsomhed. Men har han da ogsaa beholdt en virkelig Ven, prøvet giennem en lang Række af Aar, saa seer du det Vennskab i Ordets høye Forstand, forædlet ved Alderdom, som den gamle Vin, og eet saadant meere værdt end Hundrede Broderkys, givne i

Berusfelses Øyeblik, og forglemte den følgende Mors-
 gen. Et saadant Venfkab maae der have været mel-
 lem Johannes den Ældste og den Udvalgte, til hvil-
 ken han skriver. Overfødig, at vilke beskrive nære-
 re denne vor Olding, uden kun maaskee med en An-
 mærkning, som her turde være paa sit rette Sted. Der
 gives Mænd, ikke i Alderdommen blot, men i deres
 beste Aar, kolde som Is, ilde skikkede til Venfkab,
 og lidet til at føle endog de nærmeste Familie-Forbin-
 delse; men anter andre fortvialig oplagde til Broder-
 Samfund, og endnu meere til at lade alle Naturens
 hellige Fordringer vederfares Ret. Johannes maae
 have været blandt disse sidste, siden Jesus døende ind-
 satte ham som Søn i sit Sted for den Velsignede blandt
 Kvinderne, siden han blev udkaaret til at være i Ma-
 ria Huus, om jeg maae bruge dette Udtryk: Jesu
 blide Gienganger. Saa træder han og her, efter Zer-
 tens Ord, ligesom i Faders Sted for Børn af en fra-
 værende Moder: Denne kaldes i vore almindeligste
 Oversættelser: Den udvalgte Frue. Antog vi end
 denne Oversættelse, maatte vi dog med Frue ingenlun-
 de foreene den Ting, eller Uting, som vi kiende under
 Navn af Kung; Nej! denne tomme Herlighed var
 vore forsængeligere Tider forbeholden. Hvor Ordet i
 Skriften forekommer, anmelder det ikke blot Keres,
 men et virkelig Herskabs Forrin. Saaledes kaldes
 Sara ikke Abrahams men vel Aars Frue, fordie
 hun var Aars Herskerinde, og saaledes maatte vi her
 med Frue forstaae en Forstanderske; Men jeg troer
 med de nyere, at Grundsprogers Ord er Marronens
 Navn, og at vi bør oversætte: Den Ældste til den
 udvalgte Kyria. Til denne var Brevet. Med den-
 ne ønsker Apostelen endnu at samles, at, skriver han,
 vor

vor Glæde maag være fuldkommen, v. 12. Fra
 værelse er Venfjabs Plage, ikke meget forskiellig fra
 Døden, og mangen Gang Venfjabs virkelige Død,
 medens endnu begge Venner leve. Men oprigtige
 Venner føle Fraværelsen, som en Hjertets Sygdom,
 som et aabent sviende Saar. Nu en Hilsen, nu en
 Tidende, og nu et Brev — Ja! det er Dlie og Biin,
 som lindrer for et Øyeblik, men helbreder ikke. Saa
 var Tilfældet mellem Johannes den Ældste og Ky-
 yria den Udvalgte. Udvalgt, er i apostolisk
 Eprog ikke blot den fortræffelige, men den sande Chri-
 sten, den til hellige Menneskers Samfund virkelig hen-
 hørende, den efter Evangelii Forskrifter aldeles dan-
 nede. Det var endnu den Gang, i det mindste i Chri-
 sti Kirke, Qvinde-Prydelse, at dyrke Gud. Man
 fordrede siden Skionhed, Smag, Levemaade, An-
 stand, for at kalde Qvinden den Udvalgte; Man valgte
 stundom blot derfor, man fandt hvad man søgte, og
 blev angerholden med hvad man havde fundet. Men
 sand Christendoms Aand levende i Qvindens Barm,
 dermed blev ingen Mand bedragen. Ofsaa blot som
 Veninde blev hun da altid den Troefaste. Denne
 Samfunds Aand knyttede Baandet mellem vore gamle
 Venner i Terten; Vi have, skriver Johannes til Ky-
 yria, annammet eet Bud fra Faderen, eller Budet,
 eller dette Bud, nemlig at omgaaes i Sandhed.
 Dette havde de tilfælles, dette dannede Liigheden i de-
 res Tænkemaade. Deres Kion var forskielligt, deres
 Kald ogsaa; men een Troe havde de, een Fader og det
 samme Bud fra Faderen; Og alting vel vejet, saa'er
 dog nok Aands Eenighed i Religion det stærkeste Baand
 paa Hjertet. Hvo som selv har Religion, og er den
 troe, kan vel holde Fred med dem, som have ingen,

men aldrig oprette Venfjabs Pagt. Kosmopolitens Universal-Kierlighed ligner de mindre af et bekiende Slags Umælede, der loggre ligemeget for alle, naar derimod de større og værdigere af samme Art blive hvøe sin eene Herre ubrodelig troe. Oldtidens Riddersmænd svore Venfjabs over blotter Slavind; Men Christnes Pagt er helligere; Sandheden heroven fra, Budet fra Faderen foreener dem, derved vare Johannes og Kyria bleve gamle Venner, men Skilsmiffen besværede Venfjabet, men en foranstket Samling skulde hvøe denne Besværlighed, men et uventet Møde skulde imidlertid erstatte denne Samling. Her fremstiller sig for Apostelens Dyne et kiert Syn:

2) Yngre Siengangere af den hæderlige Veninde; Jeg har fundet, skriver han, af dine Børn, dem, som omgaaes i Sandhed. Kyria var ikke hvøe Johannes var, men nu var hun der dog i hendes Børn. Vi forlade dem, eller de os; men disse Deele af os selv i en anden Deel af Verden, saa er vor Aand ogsaa der hos dem, og vi kunde sige, som Propheten til sin Lærling: Vandrede ikke mit Zierke med dig paa Veyen? Havde vi en gammel Ven der, det var, som om vi selv fremstillede os for ham, for ham i det mindste, som om han havde fundet os selv. Men her hvøertrives min Tanke vil et sørgeligt Dyrin, til den trængende vitteløse Fader, naar han skal dse fra uforforæet Børneskole. For ham, hvøillet Syn disse kierte Siengangere! "Ach Ja! tænker han, I skulle, "hvøerwære! gaae igien efter mig paa mine øde Tomter; "I skulle hvøere for et ukierligt Naboelav fortrædelige, "søme de leede Aander, Dvøertroe indbilde sig at see søgende i myedet Mands tomme Boelig. Eders Hylken og Beeklager skulle hvøere dem som Ugleffrig, eller
" som

som Ohim og Siim i Babels Huuse, Es. 13.
 "Giengangere; Ja! det skulle I være, og vandre op
 "igien den af Eders Fader saa trang befundne, saa tungt
 "betraadde Stie. I skulle være Giengangere, og,
 "ach! uden Leeder, uden Børge, uden Ben." Sær-
 gelige Udset, mørkere end selve Dødens Nat, og som
 intet, uden Religion, kan oplære. Kun i Kraft af
 den kan ogsaa venneles Fader gaae bort fra Sine, s-
 gende med Jacob: See! jeg døer, men Herren
 skal være med eder. Men havde han dog ogsaa
 paa Jorden en trofast Ven: Denne skulde være for
 hans Esterladre i Faders Sted: Disse skulde der finde
 en Tilflugt, næsten saa tryk, som under Fædrone-Hyt-
 tens giestmilde Skygger. Ja! fremmodigere vilde jeg
 ene til Faders Ven, end til hans blot Beslagtede.
 Afsiisning fra denne, eller Mis-handling hos ham,
 krænker den Fribaarne meere, end om det samme ve-
 derfares ham af Fremmede. Men min Faders sande
 Ven er det en Lykke at finde. Jonathans Søn, lem-
 læstet af Naturen, og endnu dybere af Lykken nedsat,
 tør ikke frygte, at han hos David skal øde Naadebrød;
 Høyt skal han sidde ved Kongebord, og nyde, om
 mueligt, meere end sønlige Kærligheder; thi hvad havde
 ikke hans ædle Fader fortient af Isai Sen? I Fædre!
 det være sagt i Forbiegaaende, gjører Eder Benner;
 det er en levende Art, naar I ere døde, og Eders
 Børn skulle velsigne Eders Grav for hver een I efter-
 lode dem! Ja! bleve end Børnene lykkelige, mægtige,
 store, og sandt de Faders eller Moders Ben trængen-
 de, glædere vilde de betale Gield til ham, end træng-
 ende selv trække paa den Mægtige. Havde Oldingen
 Johannes behavt at bæres, "her ere vore Skuldre,
 "vilde Syria Børn sagt, og her vore Arme, vi ville

"omringe Dig; som Skys: Engte, og bære Dig paa
 "Hænderne paa alle dine Veje, at Du ikke skal støde
 "din Fod paa nogen Steen; Salomons Ord have vi
 "taget til Hierte: Forlad ikke din Ven og din Sa-
 "ders Ven! Ordsp. 27." Men fornemmelig ere
 Børnene de sande Giengangere, naar dem er efterladt
 nogen stor Bane at betrede, og de betrede den med
 Vre: Den største Faders største Søn sølede tolv Aar
 gammel dette Kald: Bør det mig ikke, spurgte han,
 at være i de Forretninger, som ere min Faders?
 Fødsel bør være Opfordring til Pligter, berømmelige
 Fædres efterladte Fodspor, Indbydelse til at vandre i
 de samme, for at blive berømmelige, som de. "Der
 "gik min Fader, skal Sønnen tænke, og der vil jeg
 "gaae; saa blev han elsket af Samtidige, og agtet, og
 "saa vil jeg blive det." Men her, det forstaaer sig,
 taler jeg nu ikke om Talenter, ikke om fortrinlige Na-
 turgaver, som omsonst efterabes, naar de ikke ere med-
 fødte. Mephiboseth med lamme Fødder var looslig
 undskyldt for at gaae mellem Klipperne Sene og Boses
 Faderens frygtelige Kæmpe: Gang; Han skulde just
 bleven en Daare ved at ville være hvad Faderen var:
 Philisternes Skrael og Fødelands Frelse; Men troefast
 Ven, men blid og retskaffen Mand, det kunde han
 være, det burde han blive, dertil havde han saa stort,
 saa folgværdigt Exempel. Denne Kyrria, Gud veed,
 om hun nogensinde havde glimret blandt Marroner ved
 fortrinlige Siele: Evner, eller udmærket Skionhed;
 men hun havde lævnet sine Børn en brugbar Arv: At
 omgaaes i Sandhed, at være troefast, og Hæder
 være dem! De vare Giengangere: Man saae Mode-
 ren, eller man saae dem, og man saae det samme, bli-
 de, hulde, rænkefris Bæsen. Eller forstaae vi ved

Tertens Udtræk en efter Evangelii Sandhed dannet Omgiængelse, saa siger det meere, saa siger det alt hvad der kan giere Mennesket elsket i Verden og vækkelig for Gud. Saa tænke vi os Kyria Børn, som de, der, efter Moderens Exempel, gierne hørde Guds Ord, og, som hun, bevarede Ordet i smukke og reene Hjerter, og bare Frukt deraf i Taalmodighed, som de, der havde elsket Johannes, om intet Venfskab havde været mellem ham og Morderen, blot fordi han lærde den Sandhed, paa hvilken de troede, som Moderen, i hvilken de vandrede, som hun, og hvilken de havde ligesom inddruklet med Modrene Mælk. Ja! ja! man slibe nu det Udvoortes paa alle Kanter, wan forplante paa tilvørende Ungdom all den Sødernes Glæthed, hvormed Mennesket skinner i Selskab, det er dog intet mod Gudsfrugt, intet, mod at omgaaes i Sandhed; Det første kan blive en Sæbeblære, vunderffion ved prismariske Farver, men som brister ved din Munds Aande; Det sidste er gedigent Guld, som trodset endog den alting opløsende Forraadnelse. O! de valcke Børn af den værdige Kyria, fordi de vare i alle Dyder hendes skinnbarlige Giengængere! Johannes saae dem, og Snaet

3) Fornyer hos ham det gamle Venfskab. Jeg er, skriver han, bleven meget glad oc. Oldingen bliver ikke ofte glad, sielden meget glad; det skulde just vare, naar gammelt Venfskabs Forayelse tilbyder os en Fæst; En saadan Fæst er nyelig, uden endnu at samles med vor gamle Ven; Blot naar hans Børn os formodentlig beegne os: Da smelter Alderdoms Iis i vor Barin, da løber en Ungdoms Ild igiennem vore Nærer, og Blodet løber os saa læt om Hjerter, Allerhelst om vi finde hos Børnene just den samme Fortræffeligheid.

felighed, som indtog os første Gang for Fader eller
 Moder. Jeg har begyndt at nævne Jonathans Søns;
 David blev glad ved at see ham, men dog ikke saa me-
 get glad, ikke saa ganske glad, som om han ogsaa hav-
 de seet i hans Faderens udtrykte Billede: "Der seer
 jeg, vilde han da have saet, den ædle Krigers bestem-
 te Mafium, der denne lyse Hielm over Panden, der
 dette raske, blide Blik, som indbyder til Broders-
 Samfund. Saa smilede din Fader sin Ven i Mø-
 de, og saa mødte han Fienden uforsagt. Kom du
 yngre Gienganger af min Siels Udskaarne! Kom,
 unge Mand! ogsaa din Haand til Venskab! dit Bro-
 derlys til en nye Paat! Alders Ulighed ophører mel-
 lem beslægtede Sieler." Men saa kunde ikke David
 tænke, saa glad kunde han ikke blive. Johannes kun-
 de, Johannes fandt hos Kyria Børn det samme Hjer-
 te for Sandhed, den samme Omgiængelse i Sandhed,
 som hos Moderen. "Lyksalige Kyria! kunde han tæn-
 ke, dine Børn ligne dig; Din Gudsfrugt boer i de-
 res Hjerter, paa deres Hoveder hviler din moderlige
 Betsignelse; Dine brændende Forbønner gaar frem
 for deres Ansigt; Men lyksalig ogsaa jeg, som fandt
 Eder, I Herrens Betsignede! paa min menksomme-
 lige Ven, jeg, som skulde opleve endnu disse fæstlige
 Øjeblikke mod mit Lives Aften! Her op til denne
 Varm, I kiære Giengangere! her tæt ind til dette
 gamle Bryst, her slaar endnu Venskab varmt, her
 indslutter jeg Eder i mine Arme, og fornyer Pagten,
 og seer op til Himlene, og siger til Eder, hvad jeg
 vilde saet til Eders Moder: Vi annammede eet
 Bud af Faderen."

Hønstærrede Tilhørere! deeltagende Venner
 i min lille Fests! her fremstille sig frivilligen Giengan-
 gere

gere for vore Synne. Brudgom! De er det aller-
 de; Han gaar ikke meere selv iblandt os, den Hæders-
 mand, som var saa skabt til Venfkab, hvis aabne og
 blide Afsyn forkyndede en Mand, hvis Omgiængelse
 i Sandhed var ogsaa mig giennem to samfulde Deca-
 der nye bekiendt, og altid dyrebær; Men hans skjulte
 Belgierningers Siengangere leeg endnu i mange den-
 ne Byes Armods Hytter; der kan man endnu høre dem
 taknemmelig talende, og der læser man den Afdødes
 Navn skønnere skrevet, end i noget Marmor. Men
 De, Brudgom! er hans Førstesøde, De betræ-
 der den Bane han forlod. O! bliv i alle Henseender,
 den tidlige Død undragen, hans Sienganger! Hans
 Handels Firma blive Deres: At omgaaes i Sand-
 hed. Saa har han efterladt Dem mange, og jeg tør
 sige, ret værdige Kunder. Da vi pleyede Venfkab,
 da vi saa tidt vare glade i hverandres Selskab, da
 han saae min og jeg hans Børnesol, tænkte jeg mindst,
 at et Baand, som dette, saa nær skulle foreene vore
 Huuse. Dog — hvorfor skulde jeg ikke ogsaa tænke
 det? Han havde Søner, jeg Døtre, han en Datter
 og jeg Søner; Nej! det vilde aldrig falde mig ind;
 jeg kan troe, fordi vor Stand var ulige — Vor Stand
 ulige? Ja gandske vist i vore Stater; Han hørte til
 den Stand, hvor Staters Rigdomme concentrere sig,
 ligesom Blodet i det menneskelige Hierte; dertil og der-
 fra løber det igiennem alle Legemets Aarer. Jeg hør-
 rer til en Stand, hvor betragtelig Formue er saa siel-
 den, som blandt Himmeleus Fugle den hvide Navn.
 Dog — derfor blev jeg ikke overrasket af Glæde, da
 de begiærede min Datter; thi jeg vedste ogsaa, at hvad
 det lykkes Handelshuuse at samle, kunde ved ubereg-
 nelige Bankæld adspredes. Men jeg blev ret meget
 glad,

glad, for die det gamle Venſkab gav en nye elektriſſe Funke, for die jeg ſaae diſſe tvende Afſeedere, der atter ſkulde fornye den heele Kraft, og foreene den ſaa, at man om Venſkab i andet Leed ſkulde kunne ſige, hvad man dog ikke kunne ſige om det førſte: De To ere Ket. Vi Fædre have ikke Ket til at vælge Egtefælle for vore Børn, men endnu mindre til at vrage et os ellers behageligt Valg, omendſkiønt de deraf ſtødende Familie-Forbindelſer ſkulde blive os højſt fortrædelige. Men hvor onſkeligt, naar det træffer, ſom med denne Foreening, naar vi kun derved foreenes nærmere med et gammelt Vennehuus, der allerede for ſaa længe var os ſaa tiltrækkende, hvor en elſkverdigg Moder ſatte ſin Værelſe i at holde ſin uforſømmelige Mandſ Venſkabs Forbindelſer hellige. Ja, Værdige Svigerinde! Jeg veed ellers at ſkaane Deres ait for omme Hjerte; men i Dag kan jeg ikke; I Dag er nu Saaret engang oprevet, men et Saar, ſom, hvor meget det ſoier, er Dem ſaa ærefuldt, ſom det, Helten fik i ſin Pande, da han ſted for Fødeland. Tilgiv mig det da! jeg veed, det vil angribe Dem med Syrke. Jeg mindes den Dag, ſom var ſaa høitidelig i Deres Huus; men ach! ved den dybeſte Sorg; men høitidelig, for die næſten alle Gode i vor Bye ſørgede med Dem. Da ſtod jeg hos Dem mellem Deres Børn. De ſvæmede. Deres Nerver vare angrebne af overſpændte Følelſer. "Min Mand, ſagde De, blev borttricket af Feberen, ſom i en Storm; Kom her! De var jo hans Ven? Kom ſtrar, læg Deres Haand paa mine Børns Hoveder, og giv dem i hans Sted den faderlige Veſignelſe!" Hvad jeg da ſvarede, hvad jeg gjorde, hører ikke til denne Tale, ikke til denne Handling; men denne Handling, men denne Tale hører til Deres Ord, ſom Dø-

fyldelſe

skjælske til Spaaedom. Ja! i Dag, udvalgte Søster!
 i Dag lægger jeg min Haand paa Deres Førføddes
 Hoved, og giver ham min egen faderlige Betsignelse,
 inderlig glad, at jeg har fundet blandt Deres
 Børn, den, som jeg kunde regne blandt Mine, og
 at denne allerede lader formode, at han vil komme at
 omgaaes i Sandhed, at han ved et jovialst og ræn-
 kersit Væsen, ved et sømt og menneskeligt Hierte vil
 blive sin fortræffelige Faders virkelige Sienganger. Jeg
 regner ham det ikke til Fortieneste, skient jeg elsker det
 saare meget, at han med senligste Værfrygt og Hengi-
 venhed beegner sin Moder. En Moder, saadan som
 saa, hvis Moderhierte var aabent for heele Sværme
 af andre Familiers Børn, der saa tidt hierteglade vrim-
 lede i hendes giestmilde Huus. Vær mig da fra dette
 Øyeblik tier, som min Søn, Du, som allerede længe
 var mig det, blot som Søn af min uforglemmelige
 Ven, og af en altid agtbar Veninde. Hiertet skal føl-
 ge den Haand, jeg lægger paa dit Hoved; men Guds
 Faderhaand skal krone Betsignelsen. Og nu synes mig
 høre fra Brudens bankende Hierte, at denne Børn
 arbejder sig frem: "Betsigne mig! jeg er ogsaa din
 Datter." Ja! det er Du, min blide, aabenhjertige
 og ret inderlig elskede Datter! Naturen skrev Sand-
 hed paa dit lyse Ansigt, og jeg troer ikke, denne Skrift
 skuffer. Mange Kunster kan Du ikke; Den kostbare
 Opdragelses Forskuffelse, var det ikke vor Leylighed at
 give Dig. Behager Du, saa er det Natur; Gævner
 Du din Mand, som dyrebær Hustrue, saa er det din
 Moders Exempel; Men omgaaes Du herefter, som
 hidindtil, i Sandhed, saa er det guddommelig Naade,
 og den Evige derfor Vren. Ja, kære Pige! Du
 har aldrig bedrøvet os, uden i et eller andet Snydoms

An-

Usfald; Du har ofte glædet os, ved at hylde Religio-
 nous Sandhed med rørt Hierte; Gior aldrig dette
 Hierte løst fra dette hellige Baand! Du og din Moder
 og jeg, vi annammede eet Bud af Faderen. Dette
 Baand, ikke Naturens, dette Baand, og intet andet,
 er eene mægtigt, ikke allene til at sammenknytte vore
 Hiertes her, men ogsaa at samle os til eet Hiffet. Ja,
 viid, min Datter! naar dine Forældre ere hjemkalde-
 de til det Bedre, var der da nogen Glæde herfra, som
 kunde stige op til os, saa maatte det være denne: at
 der paa Jorden fandres af vore Børn, de, som vand-
 trede i Sandhed. Havde vore Skygger, som jeg ikke
 troer, nogen Besskæftigelse her neden, saa ville de lede
 ge omkring Dig i dit Huus, og tilaande Dig Biesfald
 og Bessignelse. Og nu, see der, mit Varn! Gra nu
 af see det er din Moder! Bliv hende, hvad Du var
 os, saa vil du endnu lange datterlig adlyde, men siden
 altid elske og ære, og saa skal De, agtværdige
 Svigerinde! paa denne Dag have forøget Deres
 Børnesflok med en ret inderlig kær Datter. Saa gal
 da, min Catrina! i Jesu Navn med denne din
 Elskelige dit vigtige Kald i Møde, og Herren velsigne
 din Udgang og Indgang! Brudgom! vor Brude-
 gave er denne Pige. Brud! vor Medgift er faderlig
 og moderlig Bessignelse fra inderste Hierte, og dette
 begges vores beste Bøn for Eder Begge: Hellige
 Fader! hellige dem i din Sandhed, dit Ord er
 Sandhed! Amen.

Til
C. E. Hr. Johan Nordal Brun,
da han havde indbudet Forfatteren til Datterens
Somsrue Catharina Brun's
og
Hr. Hans Erichsens
Bryllup.

Til Bergen — o jeg gierne vil der hen:
Der svandt min første Ungdoms feire Dage,
Dg tit, naar Fremtids Frygt vil vække Klage,
Jeg mindes hine Dage glad igien.

Til Bergen — o jeg gierne vil derhen,
Dets haarde Navn med Billedet af Glæde
Er givet i min Siel; der fandt jeg Misskunds Sæde,
Der vandt jeg mig saa mangen troefast Ven.

Til Bergen — o jeg gierne vil der hen,
Der er en Mand, som jeg min Fader kalder,
Som, trods sin Aand, sin Bidskab, og sin Alder,
Har tilig hædret mig med Navn af Ven.

Men, Fader Brun! jeg sidder fængslet her,
Dg, skient min Siel, med al sin Længsel stunder
Til Dig og til den Glæde, Du mig under,
Jeg dog i Lanterne din Høytid kun anseer.

Jeg

Jeg tænker mig, skönt svagt, den Høitids Stund,
Naar, Herrens stærke Ord paa blide Fader-Mund,
Din elskte Datter Du til Brude-Altret leeder,
Og, Baandet knyttende, velsigner, Hæld tilbeder.
O! hvor vil brænde da den omme Moders Siel,
I stille Von til Guld, for de Høielstes Vel!
Hvor maa her Glæden, som høitidelig optøber
Din Venne-Kreds, naar blye Skienhed giver
Sin Elsker Troeskabs Haand? — Mon jeg er glæde-
fye,

Og mon jeg gierne vil fra Heitids-Syner flye?
Nej! som en Ven af Venne-Favn sig river,
Og gaar, og langt til andre Zoner hen,
Saa, sørgende jeg serer denne Pen,
Saa, sørgende jeg disse Linjer skriver.

"Gaae, lykkelige Søn! hvor ei din Fader kan!

"(Med simple Bryllups-Sang jeg saadan Afsted
tager)

"Og hils den skionne Brud, den lykkelige Mand,

"Og glæde Venne-Kreds. Skönt simpel, du behager;

"Thi Brun skal vidne om din Fader og om dig:

"At er end Stemmen svag, er Munden redelig."

S a n g.

Melodie: Jeg fremmed hid til Stødet kom.

Naar Gut og Møe, med Bryst mod Bryst,
Af reen og stadig Lue brændte,
Da Elskov selv var Engles Lyst,
Ihi da Naturen den antændte;
Fra lyse Himle steg de ned,
At værne trindt om den med Freed. :|:

Saa brænde hældig, stadig, klar,
Til sildig Dag, den skønne Lue,
Som disse Hjerter samlet har,
Og intet, den at slukke, true!
Hver Sorg kun mer opflamme den,
Og svinde saa i Glæde hen! :|:

De længe være Sines Lyst,
De Livets bedste Glæder smage!
Og graae af Alder, Bryst mod Bryst
Glad tænke denne Dag tilbage!
En hældig Afkom om dem staae,
Naar mæt af Aar, til Freed de gaae! :|:

Jens Zeclitz.

1000

1000

1000

1000

1000

1000

35210